

РЕШЕНИЕ

№ 7602

гр. София, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1644** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. А. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 186/15.01.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Моли ПАМ да бъде отменена. Представя молба с изложено становище по същество, чрез пълномощника си адв. Д. П.. Претендира разноси по представен по делото списък на разноските.

Ответникът - редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 186/15.01.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б.

„б“ от ЗДвП. – временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, за това, че управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

На жалбоподателя Д. В. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ същата дата – 15. 01.2024г. (л. 11 от делото). В същия е отбелязано, че жалбоподателят е тестван с техническо средство Д. тест 5000, пробата от който е отчела положителен резултат за наличието на наркотични вещества и техните аналози/л. 16/.На В. бил издаден талон за кръвно изследване, връчен на лицето на 15.01.2024г. в 15,50ч.

Изготвена е съдебна химико-токсикологична експертиза /л. 67 от делото/. В същата е отразено, че от извършените изследвания на предоставените проби кръв и урина от Д. А. В. на 15.01.2024 г. не се установява наличие на алкохол и наркотични вещества.

Представени са заповеди за компетентност по делото на издателя на оспорената ЗППАМ .

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая резултатите от техническото средство, с което е отчетено наличие на наркотични вещества, са оспорени посредством даването на кръвна проба в темпоралния периметър, посочен в талона за кръвно изследване, видно от описа на данните от значение за токсикохимичната експертиза, приета като доказателство по делото.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни аналози, е регламентиран в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване

концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3а от наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1 лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2 лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3 физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества.

Настоящият случай е именно такъв и приетата токсикохимична експертиза безспорно установява, че лицето не е употребило наркотични вещества. Съдът кредитира заключението, което е изготвено по установения в Наредба № 17/2017 г. ред, като същото не е оспорено от ответника. То опровергава записаното в докладната записка предположение, че лицето е употребило наркотични вещества.

Експертизата е категорична и не съдържа никакво съмнение досежно липсата на употреба на наркотични вещества, в частност и на посочените в резултата от Д. теста.

По изложените съображения ЗППАМ се явява незаконосъобразна и подлежи на отмяна.

При този изход на спора искането на жалбоподателя за разноски се явява основателно, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати направените такива за адвокатско възнаграждение в размер на общо 750 лева, както и 10 лева – за държавна такса.

По изложените мотиви, Административен съд София-град, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. А. В., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 186/15.01.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на същия е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. – временно отнемане на СУ на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. А. В., с ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса в размер общо на 760 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: